

Kirpinin Kayıp Tarifi

Çınar BİBER

Kirpinin Kayıp Tarifi

Çınar BİBER

Kirpi Hazel, büyük bir meşe ağacının altındaki sıcak bir yuvada yaşıyordu. Küçük ve yuvarlaktı, yaklaşık bir çay fincanı büyüklüğündeydi; yumuşak kahverengi dikenlerinin uçları krem rengiydi. Küçük kırmızı boyunbağı düzgün bir fiyonkla bağlanmıştı ve her zaman hasır sepetini yanında taşırdı. Hazel, büyükannesi Willow'a mutfağında yardım etmeyi çok severdi. Büyükannesinin lavanta rengi şalı ve sevecen gülümsemesi her ziyareti sıcak ve güvenli hissettirirdi.

Güneşli bir sabah Hazel, Büyükanne Willow'un ünlü ballı böğürtlenli turtasını yapmaya karar verdi. Bu, nesiller boyunca aktarılan bir aile geleneğiydi. Sepeti sallanarak mutfağa koştu. Önlüğün cebindeki özel tarif kartına uzandı. Ama cep boştu! Hazel'ın büyük kehribar rengi gözleri kocaman açıldı. "Olamaz!" diye fısıldadı. "Tarif yok!" Küçük siyah burnu endişeyle seğirdi.

Hazel her yeri aradı. Masanın altına, un kavanozunun arkasına, hatta hasır sepetinin içine baktı. Ama tarif hiçbir yerde yoktu. Küçük bir tabureye oturdu, çok üzgündü. "Büyükannemin turtası en güzeli,dir," diye burnunu çekti. "Tarif olmadan yapamam." Tam o sırada fare Pip telaşla içeri daldı, meşe palamudu kabuğundan şapkası yana kaymıştı. "Neden suratın asık, Hazel?" diye sordu.

Hazel, Pip'e kayıp tarifi anlattı. Pip'in parlak mavi gözleri ışıldadı. "Endişelenme! Ben turtayı hatırlıyorum!" diye cıyıkladı. "Tarçın ve bal kokuyordu, bir de birazcık pırıltılı bir şey." Hazel'ın kulakları dikildi. "Pırıltılı mı?" diye sordu. "Evet! Gizli bir malzeme gibi," dedi Pip. "Ailem büyükannenin sofrasında bayılmıştı. Hadi Bramble'ı bulalım—belki daha çok şey hatırlar!"

Bramble adlı tavşanı sebze bahçesinde buldular, uzun kulakları seğiriyordu. "Turta mı?" dedi Bramble, çizgili atkısını düzelterek. "Onu iyi hatırlıyorum. Hamuru çıtır ve altın rengiydi, içi de yumuşak ve tatlıydı. Büyükannen bir kez balı karıştırmama izin vermişti." Hazel biraz gülümsedi. "Başka ne var?" diye sordu. "Meyveler vardı," dedi Bramble. "Bir sürü—belki böğürtlen ve ahududu."

Pip başını salladı. "Bir de biraz limon kabuğu rendesi! O ekşiliği hatırlıyorum." Hazel'ın kehribar rengi gözleri parladı. "Büyükannem sırrın baharatlarda olduğunu söylerdi hep," dedi. "Ama hangileri?" Bramble derin düşündü. "Tarçın, kesinlikle. Belki bir tutam da muskat." Pip ekledi: "Ve bal—bolca bal!" Üç arkadaş bir araya oturup tarifi bir yapboz gibi birleştirdiler.

Hazel hâlâ biraz emin değildi. "Ama doğru miktarları nasıl bileceğiz?" diye sordu. Bramble omzuna dokundu. "Anılarımızı kullanacağız," dedi. "Hamurun yumuşak ama yapışkan olmadığını hatırlıyorum. Büyükannen soğuk tereyağı ve biraz buzlu su kullanırdı." Pip söze karıştı: "Ve onu unlanmış bir bezin üzerinde açardı. Mutfak ne kadar güzel kokardı!"

Turtayı yapmayı denemeye karar verdiler. Hazel un, tereyağı ve buzlu su topladı. Pip tarçın, muskat ve bir kavanoz bal buldu. Bramble bahçesinden taze böğürtlen ve ahududu topladı. "Bu bir hazine avı gibi," diye kıkırdadı Pip. Hazel gülümsedi. "Anılar için bir hazine avı," dedi. "Büyükannem buna bayılırdı."

Mutfağa dönen Hazel hamuru karıştırdı. "Çok kuru oldu," dedi. Bramble hatırladı: "Büyükanne hamura bir kaşık bal eklerdi." Hazel ekledi ve hamur pürüzsüz oldu. Pip havayı kokladı. "Şimdi baharatlar!" Tarçın ve bir tutam muskat ekledi. "Bir de limon kabuğu rendesi," dedi. "Bundan eminim." Mutfak Büyükanne Willow'ununki gibi kokmaya başladı.

Hamuru açıp turta kalıbına bastırdılar. Bramble meyveleri dikkatlice içine yerleştirdi. Pip üzerine bal gezdirdi. "Büyükannenin çalışırken mırıldandığını hatırlıyorum," dedi Pip. Hazel küçük bir melodi mırıldandı. "Yemek yapmanın yenilebilir sevgi olduğunu söylerdi hep," dedi. "Sanırım bunu şimdi hatırlıyorum."

Turta pişerken bütün yuva sıcak, tatlı bir kokayla doldu. "Tıpkı hatırladığım gibi!" diye ciyakladı Pip. "Bu, en mutlu anımdaki koku," dedi Bramble. "Büyükannenin mutfağı kahkahalarla doluydu." Hazel'ın kalbi doldu. "Tarif sadece bir kartta değildi," dedi. "O bizim anılarımızda da var."

Turta altın rengi ve fokur fokur çıktı. Hazel soğumasını bekledi, sonra üç dilim kesti. Birlikte oturup bir ısırık aldılar. "Mmm!" dedi Pip. "Güneş ışığı ve bal gibi tadı var." Bramble başını salladı. "Hamuru da tam kıvamında." Hazel'ın gözleri parladı. "Neredeyse mükemmel," dedi. "Ama bir şey eksik." Derin düşündü, sonra gülümsedi. "Büyükannem iç harcına her zaman bir tutam tuz eklerdi."

Hazel bir sonraki turtaya tuzu ekledi. Turta bitince bir ısırık aldı ve kehribar rengi gözleri parladı. "İşte bu!" diye haykırdı. "Bu, Büyükanne'nin turtası!" Pip ve Bramble sevinçle bağırdılar. Tarifi yeniden bulmuşlardı—bir kartta değil, kalplerinde. "Bunu birlikte başardık," dedi Hazel. "Teşekkürler, arkadaşlar."

O akşam Hazel tarifi yeni bir karta yazdı. Köşeye küçük bir kirpi çizdi ve şöyle yazdı: "Büyükanne Willow'un Ballı Böğürtlenli Turtası—sevgiyle." Kartı önlüğünün cebine koydu, hafifçe okşadı. "Gelenekler korunmaya değer," dedi. "Ve şimdi ekleyecek yeni bir anım var."

Ertesi gün Hazel arkadaşlarını bir turta daha yemeye çağırdı. Yerlerken onlara şöyle dedi: "Büyükanнем aile geleneklerinin tohum gibi olduğunu söylerdi—paylaştıkça büyürler." Pip ve Bramble başlarını salladılar. "Ve arkadaşlar onların büyümesine yardım eder," dedi Bramble. Hazel gülümsedi. "Evet," dedi. "İyi arkadaşlar kaybolanı bulmana yardım edebilir —hem de aslında hiç kaybolmamış olsa bile."

O günden sonra Hazel her hafta Büyükanne Willow'un turtasını yaptı. Tarifi bir daha hiç unutmadı, çünkü kalbine yazılmış ve arkadaşlarıyla paylaşılmıştı. Ve ne zaman yuvayı tarçın ve balın sıcak kokusu doldursa, Hazel aile geleneklerinin—ve iyi arkadaşların—her şeyin en tatlısı olduğunu biliyordu.